

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 23To/30/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3722010200
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 07. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Michal Antala
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2023:3722010200.3

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Michala Antalu a sudcov JUDr. Lucie Horvátovej a JUDr. Juraja Valáška v trestnej veci proti obžalovanému A. B. C., nar. XX.XX.XXXX v Ilave, trvale bytom B. D., E. XXXX/XXX, F. B. D., t. č. na slobode, pre trestný čin prečinu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 odsek 2 Tr. zákona, na neverejnom zasadnutí konanom v Trenčíne dňa 11. júla 2023 prejednal odvolanie obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 09. januára 2023 pod sp. zn. 2T/58/2022 a jednomyselne takto

rozhodol:

Podľa § 321 odsek 1 písm. a), písm. b), písm. c) Tr. poriadku s a napadnutý rozsudok okresného súdu v celom rozsahu z r u š u j e.

Podľa § 322 odsek 1 Tr. poriadku odvolací súd v r a c i a vec súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

o d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom Okresného súdu Prievidza zo dňa 09. januára 2023 pod sp. zn. 2T/58/2022 bol na podklade obžaloby prokurátora Okresnej prokuratúry Prievidza zo dňa 30. mája 2022, pod č. k. 2Pv 64/22/3307-23, doručenej okresnému súdu toho istého dňa, obžalovaný A. B. C., nar. XX.XX.XXXX (ďalej len „obžalovaný“) uznaný za vinného zo spáchania trestného činu prečinu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 odsek 2 Tr. zákona na tom skutkovom základe, že

dňa 02.02.2022 v čase okolo o 10.25 hod. bolo v Považskej Bystrici na Slovanskej ulici, pred obytným blokom č. 1418, hliadkou Obvodného oddelenia Policajného zboru Považská Bystrica zastavené a kontrolované osobné motorové vozidlo značky Mercedes Benz A. XXX G. s evidenčným číslom B., ktoré viedol jeho vodič po Slovanskej ulici popred obytný blok č. 1418 smerom k budove Hant, kde na vyzvanie policajta a aj po zákonom poučení o spôsobe vykonania dychovej skúšky ako aj o následkoch spojených s jej nevykonaním, vodič riadnu dychovú skúšku na prítomnosť alkoholu do elektronického meracieho prístroja Alcoquant 6020 plus A410 235 nevykonal, pretože pri fúkaní nerešpektoval pokyny policajta ohľadom nevyhnutnej doby fúkania do prístroja, pričom funkčnosť prístroja bola následne preverená aj kontrolnou dychovou skúškou policajta a keďže vodič javil známky požitia návykovej látky a ďalšej dychovej skúške sa už odmietol podrobiť, bol následne policajtom vyzvaný v ten istý deň 02.02.2022 v čase okolo 10.45 hod. na podrobenie sa lekárskeho vyšetreniu, spojenému s odberom krvi alebo iného biologického materiálu v zdravotníckom zariadení, či nie je ovplyvnený návykovou látkou, čomu sa výslovne odmietol podrobiť, hoci by takéto vyšetrenie nebolo spojené s nebezpečenstvom pre jeho zdravie.

Za to bol obžalovaný odsúdený podľa § 289 odsek 2 Tr. zákona, § 38 odsek 2 Tr. zákona na trest odňatia slobody vo výmere 3 (tri) mesiace, ktorého výkon mu bol podmienenečne odložený podľa § 49 odsek 1 písm. a) a § 50 odsek 1 Tr. zákona na skúšobnú dobu 18 (osemnásť) mesiacov. Súčasne

bol obžalovanému uložený podľa § 61 odsek 2 zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu na dobu 24 (dvadsaťštyri) mesiacov.

Tr. zákona, § 38 odsek 2 Tr. zákona trest

Proti tomuto rozsudku po jeho vyhlásení na hlavnom pojednávaní podal v zákonnej lehote 15 dní odvolanie obžalovaný a to proti všetkým jeho výrokom ako i voči konaniu, ktoré mu predchádzalo. Svoje odvolanie bližšie odôvodnil prostredníctvom obhajcu dodatočne až 07. júla 2023 tým, že sa domnieva, že v jeho prípade nebola naplnená objektívna stránka žalovaného prečinu. Uviedol, že táto vyžaduje, aby obžalovaný odmietol vykonať dychovú skúšku, pričom z výpovedí svedkov – policajtov zaradených ako členovia pohotovostnej motorizovanej jednotky vyplýva, že obžalovaný nemal vykonanie dychovej skúšky odmietnuť, ale mal ju „marit“ tým, že nedýchal do dychového prístroja po potrebnú dobu. Odmietnutie vykonať dychovú skúšku je pritom pojmovým znakom skutkovej podstaty žalovaného trestného činu, pričom „marenie dychovej skúšky“ nedostatočným fúkaním do dychového prístroja nie je preto možné pre absenciu odmietnutia kvalifikovať ako žalovaný prečin. Poukázal taktiež na rozpory vo výpovediach vyššie uvedených svedkov k ich postupu v rámci realizácie dychovej skúšky, ktoré okrem vylúčenia odmietnutia vykonania dychovej skúšky spochybňujú aj riadne poučenie obžalovaného o následkoch jej odmietnutia pred touto dychovou skúškou. Obhajoba taktiež spochybnila oprávnenie svedkov – príslušníkov pohotovostnej motorizovanej jednotky na vykonávanie dychovej skúšky pre účel trestného konania, keď takéto oprávnenie získali až na základe zákona č. 189/2022 Z. z., ktorým bolo takéto oprávnenie doplnením zákona č. 171/1993 Z. z. o ustanovenie § 32a rozšírené aj na poriadkovú políciu. Poukázal na nález Ústavného súdu SR v konaní pod sp. zn. ÚS/561/2021 k hodnoteniu dôkazov zabezpečených na základe nezákonného postupu príslušníkov PZ. Obžalovaný v otázke odmietnutia podrobiť sa lekárskemu vyšetreniu odberom krvi, trvá na tom, že na takýto odber vyzvaný nebol iba ak by sa za výzvu malo považovať, že svedok C. uviedol „fúkaj poriadne lebo pôjdeš do nemocnice“. Uviedol ďalej, že z výpovede tohto svedka súčasne vyplynulo, že k ukončeniu poučovania obžalovaného pre účely podrobenia sa lekárskemu vyšetreniu došlo až po tom momente, ktorý policajti považovali za odmietnutie tohto úkonu. Podľa svedka H., pritom práve svedok C. mal obžalovaného poučovať a svedok H. mal vtedy sedieť v motorovom vozidle. Obžalovaný je toho názoru, že v jeho prípade mal zákonný postup policajtov taký, že mal byť týmito predvedený na lekárske vyšetrenie, kde by lekár v prípade odmietnutia odberu krvi určil stupeň intoxikácie podľa klinických príznakov. Takýto postup však dodržaný nebol. Obžalovaný namietal taktiež postup policajtov pri obmedzovaní osobnej slobody, keď títo aj podľa vlastného vyjadrenia neboli oprávnení vykonať obmedzenie osobnej slobody podľa § 85 Tr. poriadku. Poukázal na nesprávny postup pri vykonávaní opráv v zápisnici zo svedeckých výpovedí, keď tieto boli roztrhané a nanovo vyhotovené namiesto poznačenia opravy do listinného vyhotovenia zápisnice. Záverom z vyššie uvedených dôvodov navrhol, aby odvolací Krajský súd v Trenčíne napadnutý rozsudok okresného súdu zrušil v celom rozsahu s tým, aby ho spod obžaloby oslobodil.

Prokurátor Okresnej prokuratúry Prievidza sa do konania neverejného zasadnutia krajského súdu písomne k písomne odôvodnenému odvolaniu obžalovaného nevyjadril.

Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací, na podklade odvolania obžalovaného, ktoré mu spolu so spisom bolo predložené dňa 20. apríla 2023, na neverejnom zasadnutí dňa 11. júla 2023, nezistiac dôvody pre zamietnutie odvolania obžalovaného podľa § 316 odsek 1 Tr. poriadku a ani dôvody pre zrušenie napadnutého rozsudku podľa § 316 odsek 3 Tr. poriadku, preskúmal postupom podľa § 317 odsek 1 Tr. poriadku zákonnosť a odôvodnenosť výroku napadnutého rozsudku, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo a tiež aj z pohľadu prípadne naplnených dôvodov pre dovolanie podľa § 371 odsek 1 Tr. poriadku. Uvedeným postupom zistil, že odvolanie obžalovaného je prípustné, bolo podané oprávnenou osobou, včas i na správnom mieste, a že z jeho podnetu je potrebné napadnutý rozsudok zrušiť. Napadnutý rozsudok je totiž chybný pre podstatné chyby konania, ktoré napadnutým výrokom rozsudku predchádzali, najmä preto, že boli porušené ustanovenia, ktorými sa má zabezpečiť objasnenie veci, ďalej pre nesprávnosť i neúplnosť jeho skutkových zistení i preto, že sa okresný súd ako súd prvého stupňa nevyrovnal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie. V dôsledku vyššie uvedeného sú vo veci pochybnosti o správnosti skutkových zistení i právnych záverov a na objasnenie veci treba vykonať niektoré dôkazy / § 321 odsek 1 písm. a), písm. b), písm. c) Tr. poriadku/.

Krajský súd v prvom rade považuje za nevyhnutné uviesť, že náležité zistenie skutkového stavu veci je nevyhnutným a základným predpokladom pre spravodlivé rozhodnutie. Zásada náležitého zistenia

skutkového stavu veci je veľmi úzko prepojená aj so zásadou stíhania zo zákonných dôvodov (§ 2 odsek 1 Tr. poriadku), keďže práve náležité zistenie skutkového stavu veci je predpokladom jednak na to, že trestné stíhanie bolo vedené v súlade so zákonom, jednak na spravodlivé rozhodnutie vo veci. Primárnym cieľom zásady náležitého zistenia skutkového stavu veci je umožniť súdu spravodlivé rozhodnutie. Súvisí s predmetom zákona a jeho účelom, ktorým je náležité zistenie trestných činov a potrestanie ich páchatelov a uskutočnenie spravodlivého procesu.

Jednou zo základných zásad trestného konania je zásada náležitého zistenia skutkového stavu veci, upravená v § 2 odsek 10 Tr. poriadku, podľa ktorej orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol náležite zistený skutkový stav, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie. Dôkazy obstarávajú z úradnej povinnosti. Právo obstarávať dôkazy majú aj strany. Orgány činné v trestnom konaní s rovnakou starostlivosťou objasňujú okolnosti svedčiace proti obvinenému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech, a v oboch smeroch vykonávajú dôkazy tak, aby umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie.

Podľa § 2 odsek 12 Tr. poriadku orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

Podľa § 2 odsek 11 Tr. poriadku súd môže vykonať aj dôkazy, ktoré strany nenavrhl.

Náležité zistenie skutkového stavu veci v zmysle § 2 odsek 10 Tr. poriadku vyžaduje, aby každá okolnosť dôležitá pre rozhodnutie bola spoľahlivo preukázaná v súlade so skutočnosťou tak, aby nemohla vzbudzovať akúkoľvek pochybnosť. Za zistenie skutkového stavu veci preto nemožno považovať len zistenie o pravdepodobnosti dokazovanej okolnosti, keď výsledky dokazovania síce pripúšťajú možnosť záveru, že existuje, avšak na druhej strane nevylučujú možnosť iného alebo celkom opačného záveru.

Ak súd stojí pred úlohou zhodnotiť vierohodnosť dvoch v podstatných bodoch diametrálne odlišných dôkazov, nemôže nevierohodnosť jedného z týchto dôkazov odôvodniť len okolnosťami, ktoré svedčia o vierohodnosti druhého dôkazu. Skutočnosti, o ktoré súd opiera svoj rozsudok alebo jeho jednotlivé výroky, musia byť založené na dôkazoch, ktoré sám vykonal a musia z nich logicky a jednoznačne vyplývať (§ 2 odsek 12 Tr. poriadku). „Vnútorné presvedčenie“ sudcu sa viaže na zhodnotenie dôkazov a z nich vyplývajúcich skutočností („okolností prípadu jednotlivo i v súhrne“) a teda neznamená ľubovôľu, najmä ním nemožno nahradiť medzeru vo vykonaných dôkazoch.

K správnym a úplným skutkovým zisteniam dôjde súd len vtedy, keď vykoná nielen všetky dosiahnuteľné dôkazy, ale ich tiež tak v jednotlivostiach, ako aj v ich súhrne správne zhodnotí.

Odvolací krajský súd preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku okresného súdu a dospel k záveru, že prvostupňový okresný súd pochybil predovšetkým pri ustálení žalovaného skutku a následne sa tiež nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie a predčasne tak, ako to odôvodnil v dôvodoch napadnutého rozsudku dospel k záveru, že žalovaný skutok sa stal tak, ako ho ustálil na hlavnom pojednávaní dňa 09. januára 2023.

V prvom rade krajský súd uvádza, že okresný súd z pohľadu procesného postupu pochybil, keď vykonal a pri rozhodovaní prihliadal na listinný dôkaz - úradný záznam policajtov I. C. a C. H. t. j. svedkov vypočutých priamo na hlavnom pojednávaní, keď takýto dôkaz nepoužiteľný na hlavnom pojednávaní a nie je možné naň v rámci vykonaného dokazovania prihliadať a takýmto spôsobom dopĺňať obsah a význam týchto dvoch svedeckých výpovedí na hlavnom pojednávaní.

Okresný súd taktiež postupoval nesprávne, keď skutkovú vetu konania kladeného za vinu obžalovanému primerane, bez narušenia jej skutkovej totožnosti neupravil v súlade s vykonanými dôkazmi a teda ju neupravil tak, aby bolo zjavné ktorou časťou konania podľa okresného súdu obžalovaný mal naplniť obligatórne znaky žalovaného trestného činu prečinu, keď v skutkovej vete je v prvej časti uvedené, že dychovú skúšku nevykonal tým, že nerešpektoval pokyny policajta ohľadom nevyhnutnej doby fúkania do prístroja. V skutkovej vete je tiež uvedené, že následne už „ďalšiu dychovú skúšku“ mal odmietnuť a taktiež, že obžalovaný mal výslovne odmietnuť podrobiť sa lekárskemu vyšetreniu

spojenému s odberom krvi alebo iného biologického materiálu. Skutková veta je preto v tejto časti nekorešpondujúca s výsledkami vykonaných relevantných dôkazov, čo v neposlednom rade spôsobuje nepreskúmateľnosť napadnutého rozsudku v tejto časti.

Krajský súd s poukazom na objektívnu stránku predmetného žalovaného prečinu konštatuje, že tento spočíva v odmietnutí podrobeniu sa vyšetreniu a zistenie návykovej látky, ktoré sa vykonáva spravidla najskôr dychovou skúškou, resp. testovacím prístrojom na jej vykonanie. V danom prípade je potrebné odlíšiť konanie, pri ktorom osoba v rámci realizácie dychovej skúšky nerešpektuje pokyny policajta tým, že fúka do prístroja nedostatočné časové obdobie, pričom takéto konanie nemožno posudzovať ako odmietnutie vykonania dychovej skúšky ako obligatórnu súčasť konania páchatel'a trestného činu prečinu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky v zmysle § 289 odsek 2 Tr. zákona.

Krajskému súdu nie je taktiež z odôvodnenia rozsudku zrejme ako sa okresný súd, pokiaľ považoval obžalovaného za riadne a v celom relevantnom rozsahu poučeného policajtami v rámci prvotného poučenia (ktoré v skutkovej vete označuje iba ako poučenie o spôsobe vykonania dychovej skúšky ako aj o následkoch spojených s jej nevykonaním) vysporiadal s vyhodnotením zákonnosti postupu policajtov po tom, čo obžalovaný aj v zmysle popisu skutkového deja súdom prvého stupňa primárne neodmietol podrobenie sa vyšetreniu na požitie na alkohol, čo krajský súd považuje za najvýznamnejšiu skutočnosť pre právne posúdenie naplnenia objektívnej stránky žalovaného prečinu, po čom následne došlo k realizácii dvoch neúspešných pokusoch o vykonanie dychovej skúšky. V takejto situácii podľa názoru krajského súdu mali prítomní konajúci policajti pristúpiť ihneď k realizácii odborného lekárskeho vyšetrenia, spojeného s odberom krvi a za týmto účelom mali obžalovaného bezodkladne predviesť do príslušného zdravotníckeho zariadenia, k čomu však z nezistených dôvodov nedošlo. Práve takýto postup by pritom podľa názoru krajského súdu bol zo strany policajtov postupom plne súladný so zákonom.

Krajský súd je toho názoru, že taktiež okresný súd pokiaľ považoval primárne poučenie obžalovaného policajtmi za nesúladné so zákonom, sa nedostatočne zaoberal otázkou riadneho poučenia obžalovaného (v časti týkajúcej sa „opätovného“ poučenia pre účely lekárskeho vyšetrenia) a následného kvalifikovaného odmietnutia podrobeniu sa lekárskeho vyšetreniu (t. j. v momentoch po upustení od ďalšej snahe o vykonanie vyšetrení dychovými skúškami), keď okrem výpovede obžalovaného aj zo svedeckej výpovede svedka C. (teda policajta, ktorý aj podľa výpovede svedka H. mal obžalovaného poučovať) vyplýva, že za odmietnutie podrobeniu sa lekárskeho vyšetreniu uvedený policajt považoval za rozhodujúce vyjadrenie obžalovaného o odmietnutí (pre posúdenie naplnenia objektívnej stránky), ktoré však bolo pred poskytnutím celého poučenia obžalovanému pre účely tohto vyšetrenia. Krajský súd iba na okraj poznamenáva, že otázku zamestnania a vzdelania obžalovaného z pohľadu konvalidácie zákonnosti postupu policajtov pri poučovaní obžalovaného (resp. vysporiadania sa s nedostatkami takéhoto poučenia) nie je možné považovať za relevantnú.

Krajský súd pripomína, nakoľko v prípade predmetného trestného činu ide o prečin, že súd v prípade, ak by okresný súd dospel k záveru o kumulatívnom naplnení všetkých štyroch formálnych znakov žalovaného prečinu, obzvlášť naplnenie objektívnej stránky vzhľadom na vyslovený právny názor krajského súdu ohľadom správneho a zákonného hodnotenia „odmietnutia“ obžalovaného podrobiť sa skúške na požitie alkoholu, aj s prihliadnutím na obhajobu obžalovaného a jeho odvolacie námietky v tomto smere a okresný súd je povinný skúmať aj naplnenie materiálneho korektívu podľa § 10 odsek 2 Tr. zákona, ktorého kumulatívne naplnenie s formálnymi znakmi prečinu zákon vyžaduje. Tieto skutočnosti spolu s ďalšími okolnosťami v posudzovanom prípade musia byť predmetom skúmania naplnenia materiálnej stránky žalovaného prečinu okresným súdom, s jeho náležitým a presvedčivým vyhodnotením. Napadnutý rozsudok je preto aj v tomto smere nepreskúmateľným.

Vzhľadom na uvedené preto skutkové a aj právne závery uvedené okresným súdom v odôvodnení napadnutého rozsudku nie sú nielen presvedčivé, ale aj celkom nie jasné a zrozumiteľné, čím sa napadnutý rozsudok stáva nepreskúmateľným, čo je tiež v rozpore s ustanovením § 168 odsek 1 Tr. poriadku.

V zmysle uvedených dôvodov krajský súd uvádza, že doposiaľ vykonaným dokazovaním pred prvostupňovým okresným súdom na hlavnom pojednávaní nebol presvedčivo okresným súdom odôvodnený záver o vine obžalovaného zo spáchania okresným súdom ustáleného skutku, a to aj

s prihliadnutím na platnú zásadu trestného konania „in dubio pro reo,“ t. j. „v pochybnostiach v prospech obžalovaného.“

Vzhľadom na vyššie uvedené preto odvolací súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Povinnosťou prvostupňového okresného súdu bude preto v ďalšom konaní na hlavnom pojednávaní sa náležite vysporiadať so všetkými vytykanými pochybeniami a nedostatkami, doplniť dokazovanie v už naznačenom smere a prípadne ho aj doplniť o ďalšie dôkazy, ktorých potreba nastane v priebehu hlavného pojednávania.

So zreteľom na uvedené potom bude povinnosťou prvostupňového okresného súdu s týmito skutočnosťami sa opätovne vysporiadať v súlade s § 2 odsek 12 Tr. poriadku a až potom rozhodnúť v súlade so stavom vecí a so zákonom.

Podľa § 321 odsek 1 písm. a) Tr. poriadku odvolací súd zruší napadnutý rozsudok pre podstatné chyby konania, ktoré napadnutým výrokom rozsudku predchádzali, najmä preto, že boli porušené ustanovenia, ktorými sa má zabezpečiť objasnenie vecí alebo právo obhajoby,

Podľa § 321 odsek 1 písm. b) Tr. poriadku odvolací súd zruší napadnutý rozsudok aj pre chyby v napadnutých výrokoch rozsudku, najmä pre nejasnosť a neúplnosť jeho skutkových zistení alebo preto, že sa súd nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie.

Podľa § 321 odsek 1 písm. c) Tr. poriadku odvolací súd zruší napadnutý rozsudok aj v prípade, ak vzniknú pochybnosti o správnosti skutkových zistení napadnutých výrokov, na ktorých objasnenie treba dôkazy opakovať alebo vykonať ďalšie dôkazy.

Podľa § 322 odsek 1 Tr. poriadku ak po zrušení napadnutého rozsudku alebo niektorej jeho časti treba urobiť vo veci nové rozhodnutie, vráti odvolací súd vec súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Podľa § 327 odsek 1 Tr. poriadku súd, ktorému vec bola vrátená na nové prejednanie a rozhodnutie, je viazaný právnym názorom, ktorý vyslovil vo svojom rozhodnutí odvolací súd a je povinný vykonať úkony a dôkazy, ktorých vykonanie odvolací súd nariadil.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.